

Του Δημήτρη Σταμούλη

Έναν σπουδαίο αγώνα έδωσαν οι 35 εργάτες και εργάτριες στο εργοστάσιο της χημικής βιομηχανίας και προϊόντων οικιακής κατανάλωσης Σκοτ ΑΕ στη Μάνδρα Αττικής, έχοντας απέναντί τους όχι μόνο μια σκληρή και αδιάλλακτη εργοδοσία, αλλά τα ΜΑΤ και την αστυνομία, καθώς και την αδιάφορη κυβέρνηση και το υπουργείο Εργασίας. Με την άκαμπτη στάση τους και την αποφασιστικότητά τους όχι μόνο γύρισαν με το κεφάλι ψηλά πίσω στην εργασία τους, έχοντας απεργήσει για δύο εβδομάδες αδιάλειπτα, αλλά κατάφεραν να νικήσουν και να πετύχουν την επαναπρόσληψη του συναδέλφου τους που είχε απολυθεί άδικα και καταχρηστικά. Νίκησαν με τη δύναμη του αγώνα τους, χωρίς νομικά τερτίπια, προσφυγές στη δικαιοσύνη και τυπικές ανακοινώσεις, αλλά με όπλο το επιχειρησιακό τους σωματείο και τη γενική τους συνέλευση, χωρίς καμία «πλάτη» από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία του κλάδου ή της ΓΣΕΕ και με μόνο στήριγμα την έμπρακτη αλληλεγγύη άλλων εργατών, καθώς και αγωνιστών της ΑΝΤΑΡΣΥΑ που βρέθηκαν στο απεργιακό μπλόκο τους κάθε χάραμα κατά τη διάρκεια του αγώνα τους.

Όλα ξεκίνησαν όταν η εργοδοσία προχώρησε στην απόλυση ενός εργαζόμενου επειδή... κάπνιζε. Ζητούμενο ήταν όμως η διάλυση του ταξικού επιχειρησιακού σωματείου. Η απόλυση αυτή στηρίχτηκε αποκλειστικά στην μαρτυρία της επόπτριας, πρώην γραμματέως του σωματείου. Όπως κατήγγειλε το σωματείο, μόλις η συγκεκριμένη εργαζόμενη αντιλήφθηκε ότι δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει το σωματείο για προσωπικό της όφελος, δεν δίστασε ούτε στιγμή να απευθυνθεί στον εργοδότη, ο οποίος την «προβίβασε» στη συγκεκριμένη θέση ως «επόπτρια».

Η αντίδραση των συναδέλφων του απολυμένου και του σωματείου ήταν άμεση. Συγκλήθηκε γενική συνέλευση όπου με συντριπτική πλειοψηφία αποφασίστηκε η έναρξη απεργίας διαρκείας στις 13 Γενάρη, μέχρι την επαναπρόσληψη του απολυμένου, το σταμάτημα των εργοδοτικών διώξεων κατά του σωματείου αλλά και την εξόφληση του Δεκεμβρίου.

Στις 20 Γενάρη παρουσιάστηκαν δύο κλούβες των ΜΑΤ, πέντε περιπολικά και δεκάδες αστυνομικοί απέναντι στους 35 απεργούς! Φυσικά όχι για να προστατεύσουν τους αγωνιζόμενους εργάτες να ασκήσουν το νόμιμο δικαίωμα της απεργίας, αλλά για να φυγαδεύσουν τους επτά απεργοσπάστες εντός του εργοστασίου, κι ενώ η πλειονότητα των εργατών συνέχιζε τον απεργιακό αγώνα. Η εργοδοσία για να κάμψει το ηθικό των απεργών, κατέβαλε τη μισθοδοσία κανονικά στους απεργοσπάστες, αλλά άφησε απλήρωτους τους απεργούς. Η συνέχεια δόθηκε λίγες ημέρες αργότερα, στις 25 Γενάρη, όταν επτά περιπολικά έσπευσαν και πάλι κατά των απεργών. Ωστόσο, η αποφασιστικότητα των εργατών και η παρουσία αλληλέγγυων εργαζόμενων και συνδικαλιστών από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ απέτρεψε για άλλη μια φορά το σπάσιμο της απεργίας και τον εργοδοτικό αυταρχισμό.

Κατά τη διάρκεια τους 15ήμερου απεργιακού αγώνα στη Σκοτ αναδείχτηκαν και οι σοβαρές πολιτικές ευθύνες της κυβέρνησης και του υπουργείου Προστασίας του... εργοδότη, που έσπευσε να συνδράμει την εταιρεία και την προσπάθειά της με τρομοκρατία να «σπάσει» τον αγώνα των εργαζομένων και το σωματείο τους. Όπως κατήγγειλε η κλαδική ομοσπονδία εργαζομένων στη χημική βιομηχανία (ΟΕΧΒΕ), μετά από μια εβδομάδα απεργίας και καταγγελιών των εργαζομένων, «η Επιθεώρηση Εργασίας δεν είχε προγραμματίσει να συζητηθεί η εργατική διαφορά για τις παρανομίες του εργοδότη». Αλλά και όταν

τελικά έγινε μια τριμερής, δεν απέδωσε καρπούς.

Κατά τη διάρκεια του αγώνα, το σωματείο εργαζομένων στη Σκοτ κατήγγειλε επίσης την προσπάθεια της εργοδοσίας να το αποδυναμώσει πραγματοποιώντας μέχρι και κατ' οίκον επισκέψεις σε πρόσφατα εγγεγραμμένα μέλη του, προκειμένου να τα εκβιάσει και να γίνουν απεργοσπάστες. Τελικά, η ηρωική στάση των εργαζόμενων και ο εργατικός «εκβιασμός» με το πάγωμα της παραγωγικής μηχανής απέδειξαν ότι οι εργάτες μπορούν να νικήσουν εάν είναι ενωμένοι και αποφασισμένοι. Η διοίκηση της Σκοτ έκανε πίσω, επαναπροσέλαβε τον απολυμένο, κατέβαλε τα μεροκάματα και οι απεργοί σταμάτησαν τον αγώνα.

Ένας από τους «αυτόπτες» μάρτυρες της απεργίας στη Σκοτ, ο Κώστας Πετροβίτσος, συνδικαλιστής στο χώρο της ΕΘΕΛ, ο οποίος στήριξε έμπρακτα τους απεργούς, μιλώντας στο Πριν, είπε: «Στο μικρό εργοστάσιο της Σκοτ, το σωματείο των εργαζομένων έδωσαν μαθήματα ήθους, αξιοπρέπειας και συναδελφικότητας της τάξης. Στο άκουσμα της απόλυσης του συναδέλφου τους επειδή κάπνιζε, αποφάσισαν να παλέψουν. Αφορμή ήταν ο συνάδελφός τους, αιτία ήταν η ύπαρξη του σωματείου. Η παρουσία της αστυνομίας, μαζί με τους απεργοσπάστες, ήταν καθημερινή, χωρίς όμως να καταφέρνουν να περνούν, λόγω της καθολικής περιφρούρησης των εργατών. Όλη αυτή την περίοδο γίνονταν συνελεύσεις με απαρτία, που αποφάσιζαν τη συνέχιση του αγώνα. Στη δύσκολη περίοδο που ζούμε η νίκη αυτών των εργατών είναι νίκη της τάξης διότι έσπασε λογικές ότι τίποτα δε γίνεται, κοίτα την πάρτη σου, ή είμαστε λίγοι». Όπως σωστά τόνισε ο Κώστας, αυτός ο αγώνας ανέδειξε την ανάγκη της ενότητας των εργαζομένων, την αποτελεσματικότητα των σωματείων όταν είναι στα χέρια των εργατών, αλλά και τη δύναμη της εργατικής αλληλεγγύης.